

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0379 van 26 september 2012
in de zaak 1112/0327/SA/3/0280

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. de heer [REDACTED]
3. de heer [REDACTED]
4. de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe DECLERCQ
kantoor houdende te 3000 Leuven, J.P. Minckelersstraat 33
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Peter FLAMEY en Gregory VERHELST
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijcklaan 16
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 4 januari 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 15 september 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de tussenkomende partij tegen de stilzwijgende weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg van 12 mei 2011 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk verleend voor het realiseren van een reliëfwijziging in het kader van een

zandontginning, met fasegewijze heropvulling van de zandwinningsput met niet-verontreinigde grond tot het oorspronkelijke maaiveldniveau.

Het betreft percelen gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 30 mei 2012 met nummer S/2012/0116 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 18 juli 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

De kamervoorzitter heeft de behandeling van de zaak verdaagd naar de openbare terechtzitting van 29 augustus 2012 en aan de verwerende partij en de tussenkomenende partij de mogelijkheid gegeven om een aanvullende nota in te dienen over de vraag van de verzoekende partijen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

De tussenkomenende partij heeft een aanvullende nota ingediend.

De partijen zijn uitgenodigd voor de openbare terechtzitting van 29 augustus 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe DECLERCQ die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Dany SOCQUET die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Gregory VERHELST die verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De nv [REDACTED] vraagt met een op 10 februari 2012 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 15 februari 2012, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

IV. FEITEN

Op 19 november 2009 wordt door de verwerende partij een milieuvergunning verleend voor het verder exploiteren en voor het uitbreiden van de vergunde inrichting en de opvulling van die uitbreiding met 2.576.000m³ niet-verontreinigde grond.

Op 12 november 2010 verleent de bevoegde Vlaamse minister, naar aanleiding van het administratief beroep tegen de beslissing van 19 november 2009 van de verwerende partij, een milieuvergunning met aangepaste voorwaarden tot 19 november 2029.

Tegen deze beslissing werd een vordering tot schorsing en vernietiging ingeleid bij de Raad van State. De vordering tot schorsing werd met een arrest van 9 juni 2011 (nr. 213.763) verworpen.

Op 4 maart 2010 verleent de verwerende partij een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning tot bebossing van agrarische gronden.

Op 23 december 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het realiseren van een reliëfwijziging in het kader van een zandontginning, met fasegewijze heropvulling van de zandwinningsput met niet-verontreinigde grond tot het oorspronkelijke maaiveldniveau”*.

De percelen zijn, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘Leuven’, gelegen in ontginningsgebied met nabestemmingen landschappelijk waardevol agrarisch gebied en woonuitbreidingsgebied.

Op 23 juni 1998 wordt een gewestplanwijziging doorgevoerd en wordt het ontginningsgebied omgezet naar gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen. Na het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State door de tussenkomende partij, beslist de Raad van State op 20 juli 2005 dat de wijziging van het gewestplan wordt vernietigd, voor zoverre het de percelen betreft in eigendom van de tussenkomende partij. In het arrest worden de perceelsnummers waarop deze beslissing betrekking heeft, duidelijk vermeld.

De percelen zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

De aanvraag heeft betrekking op de voorlopig aangeduide ankerplaats ‘Plateau van Duisburg’.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 26 januari 2011 tot en met 28 maart 2011, worden 32 bezwaarschriften ingediend, onder meer uitgaande van de huidige verzoekende partijen.

Riobra brengt op 11 februari 2011 een gunstig advies uit.

Het departement Leefmilieu, Natuur en Energie brengt op 14 februari 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 15 februari 2011 een ongunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 18 februari 2011 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed brengt op 21 februari 2011 een ongunstig advies uit omwille van het feit dat er geen rekening wordt gehouden met de richtlijnen uit het ankerplaatsdossier. Daarin worden richtlijnen opgenomen met betrekking tot het behoud van de holle weg en met betrekking tot een aangepast beheer van deze holle weg.

De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening brengt op 25 februari 2011 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer meldt op 1 maart 2011 dat de werken op meer dan 20 meter achter de grens van het openbaar domein plaatsvinden en er derhalve geen advies vereist is.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg heeft op 12 mei 2011 vastgesteld dat er geen beslissing is genomen binnen de wettelijke vervaltermijn en dat de aanvraag dan ook geacht wordt afgewezen te zijn:

“ ...

Gelet op het aantal bezwaren; dat deze voornamelijk handelen over verkeersoverlast, verkeersonveiligheid, lawaaihinde, wijziging van het landschap, zie bijlage;

Overwegende dat een oplossing dient gezocht te worden voor het oplossen van het mobiliteitsprobleem; dat dit een gemeentegrensoverschrijdend probleem is en volgens het subsidiariteitsprincipe een dossier van bovenlokaal belang is;

Overwegende dat er geen akkoord is met de gemeente Bertem om het vrachtwagenverkeer langs de [REDACTED] naar de autoweg E40 te leiden; dat daartoe ook geen andere baan voorhanden is; dat het afleiden van vrachtwagenverkeer door de dorpskern van Leefdaal naar de E40 ook geen optie is; dat men om het vrachtwagenverkeer af te leiden naar de E40 door de dorpskernen van Neerijse, Korbeek-Dijle moet of voor afleiden naar de E411 door de dorpskernen van Neerijse, Loonbeek, Huldenberg richting Overijse moet;

Overwegende dat de gewestweg N253 mede door het ontbreken van voet- en fietspaden niet uitgerust is om al het vrachtverkeer te genereren, dat de verkeersveiligheid niet kan gegarandeerd worden; dat daarom het gemeentebestuur wenst dat een oplossing gezocht wordt voor dit mobiliteitsprobleem op bovenlokaal niveau; dat de gemeente geen zicht heeft op het feit wanneer de N253 wordt verbeterd en heraangelegd met voet- en/of fietspaden; dat dit een beslissing is van de Vlaamse Overheid;

Overwegende dat daarom het college van burgemeester en schepenen in dit dossier geen beslissing kan nemen;

...”

Tegen deze beslissing tekent de tussenkomende partij op 1 juni 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 22 augustus 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren met de volgende motivering:

“ ...

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- Een aantal van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft zijn, via een gewestplanwijziging uit 1998, gelegen in een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; bijgevolg kent de aanvraag geen juridische basis tot ontginnen en vergunnen voor deze percelen;
- Door de ontsluiting van de percelen zonder ontginningsbestemming komt de ontginning grotendeels in het gedrang; de impact van de uitsluiting van deze percelen is nefast op de aanvraag; er kan niet meer optimaal ontgonnen worden, evenmin is de timing en de fasering gewaarborgd; beide laatste elementen zijn nodig om een juiste ruimtelijke afweging mogelijk te maken, evenals de toekomstige ontwikkeling; door deze wijziging zal de ruimtelijke impact op de omgeving en de kern geheel wijzigen, evenals de waarborg tot een gehele herstelling van de plaats binnen afzienbare tijd in zijn oorspronkelijke staat;
- Het project houdt geen rekening met de in de milieuvergunning opgelegde beperking tot maximaal 132.000m³ zand te ontginnen op jaarbasis;
- Om de aanvraag vergunbaar te maken dient de voorwaarde tot tijdelijke afschaffing van de buurtweg nummer 26 aan de vergunning gekoppeld te worden; deze voorwaarden impliceert een bijkomende beoordeling van de overheid wat strijdig is met art. 4.2.19 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
- De [REDACTED] en de N253 zijn niet ontworpen om zwaar en doorgaand verkeer op te vangen; op meerdere plaatsen ontbreken een fiets- en voetpad langs verschillende dorpswegen van Neerijse, evenals veilige bushaltes; deze wegen zijn al maximaal belast; de maatschappelijk geënte lokale ontsluitingsfunctie van deze wegen komt zwaar onder druk te staan waardoor de leefbaarheid van de kern niet gewaarborgd kan worden;
- De aanvraag is strijdig met een duurzame ruimtelijke ontwikkeling zoals gesteld in art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;
- Alternatieve ontsluitingswegen, of gemeentegrensoverschrijdende mogelijke oplossingen tot ontlasting van de kern van Neerijse, of een betere spreiding van het transport, werden niet onderzocht;
- Verkeerstechnisch wordt uitgegaan van gemiddeld 117 vrachtwagenbewegingen per dag; dit getal wordt nergens verantwoord, waardoor de werkelijke impact op de leefbaarheid en de veiligheid van de kern moeilijk onderzocht kan worden.

...

Na de hoorzitting van 1 september 2011, beslist de verwerende partij op 15 september 2011 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk te verlenen. Zij overweegt hierbij het volgende:

“...

De projectsite vormt geen eenvormig aaneengesloten geheel. Enkele percelen in eigendom van de aanvrager liggen geïsoleerd en maken daardoor geen deel uit van de projectsite, evenals enkele centraal gelegen percelen, die dan weer geen eigendom zijn van de aanvrager. De aanvraag ensceneert ten eerste een “basisscenario” in functie van de gronden die momenteel in eigendom zijn, ten tweede wordt een “alternatief of optimaal scenario”, uitgaande van eigendomsverwerving van enkele ingesloten gelegen percelen, waardoor een optimalisatie van de ontginningssite bekomen wordt, aangehaald. Als laatste wordt een “maximaal scenario” aangehaald waarbij de aanvrager alle gronden in het gebied verwerft en waarbij de gewestplanwijziging van 1998 voor de hele zone wordt opgeheven.

Deze gewestplanwijziging van 1998 naar gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen voor het hele gebied, werd op 20 juli 2005 door het arrest

147.725 van de Raad van State vernietigd. Dit arrest stelt in art. 1 van haar besluit dat: "Vernietigd wordt het besluit van 23 juni 1998 van de Vlaamse Regering houdende de definitieve vaststelling van het plan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Leuven op het grondgebied van de gemeenten, ..., Huldenberg, ..., in zoverre het de percelen betreft gelegen te ██████" Het betreft een limitatieve lijst perceelsnummers. Op basis van de huidige gewestplanbestemmingen komt enkel de ontginning volgens het basisscenario in aanmerking voor vergunning.

c) Door de minister werd aan de milieuvergunning de voorwaarde gekoppeld dat er maximaal 132.000m³ zand per jaar ontgonnen kan worden. Om te vermijden dat de ontginning meer jaren in beslag zal nemen dan voorzien, met mogelijk gevolgen op de ruimtelijke impact, de hinderaspecten voor de omwonenden alsook de leefbaarheid voor de kern in de toekomst, zal dit een beperking van tonnage tot gevolg hebben zodat er per fase minder ton zal ontgonnen worden. Deze werkwijze werd bevestigd door de aanvrager tijdens de hoorzitting.

d) Om tot ontginning via het 'basisscenario' te komen dient de buurtweg nr. 26, die diagonaal over het gebied loopt, tijdelijk verlegd te worden. Vanuit de MER-studie dient de buurtweg na beëindiging van de werken heraangelegd te worden volgens eenzelfde profiel. Er wordt dus geen afschaffing voorzien. Vanuit ruimtelijk standpunt kan hiermee ingestemd worden op voorwaarde dat na beëindiging van de werken het ruimtelijke verschijningskarakter van de buurtweg, daadwerkelijk en inclusief het wegprofiel en de bijhorende begroeiing hersteld of heraangelegd worden. Aan de functie van een ontginningsgebied is immers onvoorwaardelijk het aspect verbonden dat tijdelijk of zelfs definitief het bestaande landschap verdwijnt. Een landschap is immers een dynamisch gegeven dat ook zonder menselijke ingrepen met de tijd kan wijzigen. Niet iedere wijziging dient ruimtelijk negatief onthaald te worden. In voorliggend geval wordt de visie van de MER-studie, die het herstel eist, gevolgd. Verder hypothekeert het behoud van de buurtweg een optimale ontginning van het gebied.

Het betreft geen afschaffing van de buurtweg maar een tijdelijke onderbreking van het originele tracé. Deze kan dan ook tijdelijk, voor de duur van de werken, en fasegewijs over een aangepast tracé verlegd worden zodat hij steeds gebruikt kan worden door wandelaars. Aan de vergunning kan de voorwaarde gekoppeld worden dat er steeds een alternatief dient voorhanden te zijn gedurende de duur van de werken. Verder dienen bij het beëindigen van de werken de bepalingen van de MER-studie toegepast te worden met betrekking tot het volledig herstel in oorspronkelijke staat.

e) In de MER-studie (en eveneens de milieuvergunning) zijn de gevolgen van de ontginning op het verkeer en de leefbaarheid van de omgeving uitgebreid en op voldoende wijze beoordeeld. De studie gaat uit van de heraanleg en de ontubbeling van de N253 in Neerijse, lager in de vallei, waardoor er gedeeltelijk éénrichtingsverkeer voor de kern van Neerijse zou gelden.

Op basis van deze hypothese wordt een spreidingsplan voor het zware transport komende van de groeve voorzien door een deel te laten verlopen via de ██████ en een deel via de ██████. Dit spreidingsplan komt volgens de MER-studie tegemoet aan de verkeersleefbaarheid van de kern van Neerijse.

f) Naast de ontginning is er ook verwerking (aanmaak zandcement) en opslag (cementsilo) van de grondstoffen voorzien. De gewestplanbestemming zegt niets over de verwerking van grondstoffen in een ontginningsgebied. Deze kunnen ook ondergebracht

worden in de industriegebieden. Indien deze verwerking beperkt in omvang is, de creatie van een verdere industrieontwikkeling op het ontginningsgebied niet in de hand werkt en de leefbaarheid van de kern hierdoor niet in het gedrang wordt gebracht, kan deze nevenactiviteit aanvaard worden op de locatie.

g) De site is gelegen op een plateau. De ontginning gebeurt voornamelijk onder maaiveldniveau. Een aantal buffers rond de site worden al dan niet tijdelijk voorzien. Visueel zullen de werken vanuit de omgeving weinig waarneembaar zijn. Het plateau als ankerplaats, met inbegrip van de voorkomende fauna en flora, alsook het reliëf zullen door de ontginning onherroepelijk aangetast worden en verdwijnen. Dit element is onvoorwaardelijk verbonden aan een ontginningsgebied. Ontginning kan niet plaatsvinden zonder drastische wijziging of vernietiging van het landschap. In de MER-studie is gekozen om het landschap zoveel mogelijk te herstellen na het beëindigen van de ontginningswerken.

h) Wat de ontbossing betreft die nodig is voor de uitvoering van de beoogde ontginning, dit werd door het Agentschap van Natuur en Bos negatief geadviseerd. Dit negatief advies is evenwel hoofdzakelijk gebaseerd op procedurele argumenten en niet op inhoudelijke argumenten. Bovendien werd door de deputatie op 4 maart 2010 een voorwaardelijke vergunning verleend voor de voorgestelde compenserende bebossing in agrarisch gebied. Deze vergunning is niet aangevochten, zij is definitief geworden en heeft bijgevolg verworven rechten gecreëerd. De bebossing kan dan ook wel degelijk uitgevoerd worden, en de beoogde ontbossing in functie van de ontginning zal dan ook gecompenseerd worden.

...

... te vergunnen, mits naleving van volgende voorwaarden:

- Het advies van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid van 14 februari 2011 na te leven;
- Het advies van het departement Landbouw en Visserij, Duurzame Landbouwwontwikkeling Vlaams-Brabant van 18 februari 2011 na te leven;
- Alle bepalingen en voorwaarden uit de milieuvergunning en de MER-studie na te leven;
- De nodige groenstructuren en grondbuffers aan te leggen zoals vermeld in de aanvraag;
- Een tijdelijk en fasegewijs alternatief voor de buurtweg nr. 26 aan te bieden tijdens de volledige duur van de werken en het huidige traject van de buurtweg nr. 26 bij beëindiging van de werken te herstellen zoals gesteld in de MER-studie;

en mits naleving van volgende fasering zoals vermeld in de aanvraag:

- Fase I vangt aan bij de start van de werken (melding bij de gemeente van de start van de werken) en duurt 5 à 6 jaar;
- Fase II vangt aan ten laatste 6 jaar na de start van de werken van fase I en duurt 4 à 5 jaar;
- Fase III vangt aan ten laatste 5 jaar na de start van de werken van fase II en duurt 4 à 5 jaar;
- De opvulling met niet verontreinigde grond gebeurt gelijktijdig met de verschillende fasen en uiterlijk 5 jaar na de voltooiing van de werken van fase III dient het gebied volledig heropgevuld te zijn en dient er voldaan te worden aan de bepalingen van de MER-studie aangaande het volledige herstel van de site in zijn oorspronkelijke staat, evenals het herstel en wederom open stellen van het originele tracé van de buurtweg nr. 26.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Met het arrest van 30 mei 2012 met nummer S/2012/0327 heeft de Raad de vordering tot schorsing, ingesteld bij aangetekende brief van 4 januari 2012, als laattijdig en dus onontvankelijk verworpen. De Raad kwam tot deze vaststelling op grond van de volgende overwegingen:

“ ...

2.

De bestreden beslissing diende niet aan de verzoekende partijen betekend te worden zodat de beroepstermijn voor hen overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO een aanvang nam de dag na deze van aanplakking. De beroepstermijn neemt bijgevolg een aanvang de dag na de eerste dag van aanplakking (Parl. St., VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, 181). Vermeld artikel is duidelijk en behoeft geen verdere interpretatie.

Dit standpunt werd trouwens bevestigd door het Grondwettelijk Hof bij arrest van 27 januari 2011 (overweging B13.3.3.4): “het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen...”. Met de decreetswijziging van 8 juli 2011 heeft de decreetgever elke twijfel willen wegnemen door te stellen: “de dag na deze van de startdatum van de aanplakking”.

Op grond van het attest van aanplakking van 24 november 2011 stelt de Raad vast dat in het voorliggende dossier de in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO bedoelde mededeling op woensdag 5 oktober 2011 werd aangeplakt zodat de beroepstermijn overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO een aanvang heeft genomen op donderdag 6 oktober 2011 om af te lopen op maandag 21 november 2011.

3.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing met een aangetekende zending van 4 oktober 2011 onder andere aan de tussenkomende partij en aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Huldenberg werd betekend. In het licht van artikel 4.7.23, §4, eerste en tweede lid VCRO kan, zonder nuttig bewijs van het tegendeel en mede gelet op de door de tussenkomende partij neergelegde stukken, aangenomen worden dat de tussenkomende partij op 5 oktober 2011 is overgegaan tot aanplakking van de in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO bedoelde mededeling. In zoverre het attest van aanplakking voorts reeds op 24 november 2011 werd opgesteld, zijn er naar het oordeel van de Raad geen sluitende aanwijzingen die enige onregelmatigheid bij de aanplakking, dan wel bij de attestering ervan, aannemelijk maken.

De verzoekende partijen kunnen geenszins gevolgd worden in zoverre zij met verwijzing naar artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging, zoals meermaals gewijzigd, menen dat de aanplakking van de in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO bedoelde mededeling op de verschillende openbare wegen waar het goed waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, diende te gebeuren teneinde de regelmatigheid van de aanplakking, en bij uitbreiding van de attestering ervan, te betwisten.

Niet alleen beperkt artikel 2, eerste lid van het besluit van 5 mei 2000 het toepassinggebied ervan uitdrukkelijk tot de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging, tevens zal vastgesteld moeten worden dat artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO enkel stelt dat de aanplakking dient te gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft en waarbij in redelijkheid enkel dient aangenomen te worden dat vermelde aanplakking zichtbaar en leesbaar dient te zijn vanaf de openbare weg.

Zolang de Vlaamse Regering derhalve geen aanvullende vormelijke, dan wel inhoudelijke, vereisten oplegt waaraan de aanplakking moet voldoen, kan enkel rekening gehouden worden met artikel 4.7.23, §4 VCRO en kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de voorgeschreven aanplakking in het voorliggende dossier op een regelmatige wijze werd uitgevoerd.

4.

In zoverre de verzoekende partijen verder aanvoeren dat 'buurtweg nr. 26' niet als een openbare weg kan worden beschouwd zodat de aanplakking derhalve niet aan de toegangspoort op 100m van de [REDACTED] kon gebeuren, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partijen niet aantonen dat vermelde buurtweg geen openbare weg zou zijn. Het enkele feit dat de betrokken buurtweg geen naam heeft, volstaat alleszins niet om het beweerde aan te tonen. Gegeven de door de tussenkomende partij neergelegde stukken uit de procedure voor de Raad van State betreffende de milieuvergunning, lijken de verzoekende partijen zich op dit punt zelfs tegen te spreken.

5.

Onverminderd voorgaande overwegingen kunnen de verzoekende partijen er zich tot slot niet kennelijk zonder meer toe beperken om louter op grond van de eigen bewering dat het attest van aanplakking van 24 november 2011, zoals ondertekend door de gemeentesecretaris van de gemeente Huldenberg, door valsheid is aangetast om de waarachtigheid van vermeld attest daadwerkelijk in vraag te stellen om vervolgens aan te tonen dat er geen of een gebrekkige aanplakking zou zijn geweest.

Gegeven de stukken waarop de Raad in de huidige stand van de procedure vermog acht te slaan, kan enkel het attest van aanplakking van 24 november 2011, uitgaande van een beëdigde ambtsdrager in de uitoefening van zijn functie, als referentie voor de beoordeling van de tijdigheid van het voorliggende beroep in aanmerking genomen worden.

De Raad dient bijgevolg noodzakelijk vast te stellen dat de voorliggende vordering tot schorsing laattijdig is. De excepties van de verwerende partij en de tussenkomende partij dienen dan ook in de aangegeven mate aangenomen te worden.

...

Standpunt van de partijen

1.

In hun wederantwoordnota vragen de verzoekende partijen de Raad het standpunt betreffende de tijdigheid van de vordering, zoals vervat in het arrest van 30 mei 2012 (nr. S/2012/0116), te heroverwegen. De verzoekende partijen herhalen hun stelling dat het attest van aanplakking vals is omdat ten onrechte zou zijn geattesteerd dat de aanplakking conform artikel 4.7.23, §4 VCRO werd uitgevoerd.

Verder vragen de verzoekende partijen aan de Raad om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te richten:

“Schendt artikel 4.7.23, §4 VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, zolang de Vlaamse regering zowel naar inhoud als naar vorm geen aanvullende vereiste heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voorzien?”

De verzoekende partijen stellen als volgt:

“Artikel 4.7.23, §4 VCRO luidt:

*“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van 30 dagen aangeplakt **op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.***

*De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. **De Vlaamse regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.**”*

In artikel 4.7.15, §1 VCRO wordt bepaald:

“De Vlaamse regering bepaalt welke vergunningsaanvragen onderworpen zijn aan een openbaar onderzoek, onverminderd artikel 4.4.1, 1ste lid. Aanvragen voor een vergunning waarvoor een milieueffectenrapport moet worden opgemaakt zijn te allen tijde aan een openbaar onderzoek onderworpen. Hetzelfde geldt voor de vergunningsaanvragen op grond van artikel 4.4.6, artikel 4.4.10 t/m 4.4.23 en artikel 4.4.26, §2.”

...

Bij besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingaanvragen (BS 20 mei 2000) wordt in artikel 5 voorzien dat de bekendmaking voor vergunningaanvragen aangeplakt dient te worden waar het betrokken goed paalt aan de openbare weg, of indien het goed aan verschillende openbare wegen paalt, aan elk van die openbare wegen.

Zolang de Vlaamse regering, zowel naar inhoud als naar vorm, geen aanvullende vereiste heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voorzien in het kader van artikel 4.7.23, §4 VCRO, is er een onderscheid met de toestand bij de aanvraag van de stedenbouwkundige vergunning, inzonderheid waar een openbaar onderzoek moet worden gehouden waar derden op de hoogte worden gebracht door een aanplakking die wel naar voormelde inhoud is geregeld bij besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000.

Voor dit verschil in behandeling, wat betreft de aanplakking naar vorm en inhoud, is er geen redelijke verantwoording terug te vinden, wel integendeel.

Waar de aanplakking van de aanvraag bij het openbaar onderzoek de gelegenheid moet geven aan derden belanghebbende om een bezwaar in te dienen, moet de aanplakking van de vergunning dezelfde derden de gelegenheid geven om die vergunning aan te vechten, en dit binnen de termijn voorzien in artikel 4.8.16, §1 en §2 VCRO.

Er is geen redelijke verantwoording voor deze verschillende behandeling, wel integendeel. Dezelfde graad van bescherming om zijn rechten te laten gelden (of het nu als bezwaar is in het kader van het openbaar onderzoek, dan wel als verzoek tot schorsing of vernietiging van de beslissing in toepassing van artikel 4.8.16, §1,3° VCRO juncto artikel 4.8.16, §2,1°b), is vereist voor de beide aanplakkingen.

Door – zolang de Vlaamse regering deze vereisten in het kader van artikel 4.7.23, §4 VCRO niet heeft voorzien – een minder beschermende aanplakking toe te laten dan bij deze in het kader van het openbaar onderzoek, wordt een verschil gemaakt tussen de positie van de belanghebbende derden louter op grond van het stadium in de procedure – vóór het verlenen enerzijds en anderzijds na het verlenen van de vergunning –, wat m.b.t. het aspect van de aanplakking onverantwoord is.

Er valt niet redelijk in te zien waarom een bepaalde vereiste van vorm en inhoud wel noodzakelijk wordt geacht door de besluitgever met het oog op het formuleren van bezwaren en diezelfde of andere, doch even beschermende en vrijwarende maatregelen niet voorzien zijn voor diezelfde derden, die precies o.w.v. hun mogelijkheid geboden tot het indienen van bezwaren moeten worden geacht evenzeer belang te kunnen hebben bij het aanvechten van de beslissing.

De verschillende situatie vóór het na het verlenen van de vergunning verantwoordt niet een verschillende mate van aanplakking.

Integendeel zelfs, nu de aanplakking in het kader van artikel 4.7.23, §4 VCRO een vervaltermijn laat ingaan om een vergunning aan te vechten, daar waar de termijn in het kader van artikel 4.7.15, §2 VCRO een termijn laat ingaan gedurende dewelke schriftelijke en mondelinge bezwaren en technische opmerkingen kunnen worden ingediend, zonder dat dit het recht aantast om zonder bezwaar in te dienen toch een vergunning naderhand te bestrijden, zou enkel een aanplakking die minstens evenveel garanties voor derden of zelfs meer biedt, verantwoord kunnen zijn, geenszins een aanplakking die minder garanties biedt.

Nu, zolang de Vlaamse regering, zowel naar inhoud als naar vorm, geen aanvullende vereiste heeft opgelegd waaraan de aanplakking moet voldoen in het kader van artikel 4.7.23, §4 VCRO, verleent deze laatste regelgeving niet dezelfde bescherming aan derden voor zover zij zich in een gelijkaardige situatie bevinden als deze derden die in het kader van het openbaar onderzoek een bezwaar kunnen indienen.

Toegepast in de huidige procedure is het onmiskenbaar zo dat de aanplakking van de vergunning niet voldoet aan de vereiste van de aanplakking zoals deze voorzien is bij besluit van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en verkavelingaanvragen.

Gelet op de beslissing van voormeld arrest, waarin wordt gesteld dat de aanplakking daarentegen wel beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 4.7.23, §4 VCRO, nu de Vlaamse regering geen aanvullende vormelijke, dan wel inhoudelijke, vereisten heeft opgelegd, verzoeken partijen de hoger gestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Voor zover inderdaad het aanvangen van een beroepstermijn ingaat de dag na die van de aanplakking, en tot doel heeft om de vergunningaanvrager rechtszekerheid te verschaffen, met verwijzing naar het arrest van Uw Raad S/2011/0134 van 25 oktober

2011 en het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011, moet onmiddellijk worden vastgesteld dat die beoogde rechtszekerheid niet verantwoordt dat de bescherming van de derde niet in dezelfde mate wordt gegarandeerd bij de aanplakking van de vergunning als bij de aanplakking van de aanvraag, zeker in het geval er een openbaar onderzoek plaatsvindt.

M.a.w. de beoogde rechtszekerheid bij de aanvang van de termijn de dag na de aanplakking brengt niet mee dat de derden – zoals in voorliggend geval manifest is gebeurd – minder beschermd mogen zijn dan in het kader van het openbaar onderzoek.

*Er wordt op de derden een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid opgelegd.
...*

2.

De verwerende partij heeft geen aanvullende nota ingediend. Op de openbare terechtzitting van 29 augustus 2012 stelt de verwerende partij dat er geen redenen zijn om de door de verzoekende partijen gesuggereerde vraag te stellen en dat de vordering tot vernietiging evenzeer als laattijdig dient verworpen te worden.

3.

In haar aanvullende nota benadrukt de tussenkomende partij nogmaals dat het beroep werd ingesteld buiten de termijn van 45 dagen na de dag van de in artikel 4.8.16, §2 VCRO bedoelde aanplakking. Zij verwijst naar het attest van aanplakking zoals overgemaakt door de gemeentesecretaris, waartegen geen klacht wegens valsheid werd ingediend.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen gesuggereerde prejudiciële vraag stelt de tussenkomende partij dat de percelen, waarop het bestreden besluit betrekking heeft, enkel grenzen aan 'buurtweg nr. 26'. Volgens de tussenkomende partij liggen de percelen niet aan andere openbare wegen waar de aanplakking nog zou kunnen gebeuren, zodat 'buurtweg nr. 26' de enige logische plaats was voor de aanplakking.

Verder voert de tussenkomende partij aan dat de Raad hoe dan ook geen bevoegdheid heeft om uitspraak te doen over de wettigheid van een attest van aanplakking, maar dat de Raad dient uit te gaan van de juistheid ervan. Ondergeschikt stelt de tussenkomende partij dat er geen sprake is van enige discriminatie, aangezien de situatie in het kader van een openbaar onderzoek en een reeds afgeleverde vergunning niet vergelijkbaar zijn:

“... ”

Het zagezegde onderscheid in aanplakking waartegen verzoekers zich verzetten, vloeit immers voort uit het gegeven dat bepaalde vergunningsaanvragen met het oog op de inspraak en een zorgvuldige besluitvorming worden onderworpen aan een openbaar onderzoek, conform de daartoe vastgestelde regels.

Het is verantwoordbaar dat in het kader van dergelijk openbaar onderzoek een bekendmaking wordt georganiseerd die verder zou gaan dan wat voorzien is bij de publicatie van een reeds genomen vergunningsbeslissing, aangezien het gaat om limitatief opgesomde aanvragen met grotere impact en gezien de belangen die worden gediend door het openbaar onderzoek.

Alleszins kan dus niet zomaar de vergelijking gemaakt worden tussen de bijzondere publiciteit die, uitzonderlijk, over bepaalde aanvragen wordt georganiseerd, en de publiciteit omtrent genomen vergunningsbeslissingen (die identiek is voor alle beslissingen). Beide categorieën zijn fundamenteel verschillend, minstens is het zagezegd verschil in bekendmaking gesteund op volkomen objectieve parameters.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad wenst vooreerst op te merken dat de loutere stelling van de verzoekende partijen dat het attest van aanplakking van 24 november 2011 vals is omdat het ten onrechte zou attesteren dat de aanplakking conform artikel 4.7.23, §4 VCRO is uitgevoerd, op zich niet kennelijk zonder meer kan volstaan als een voldoende bewijs om tot het besluit te komen dat het betrokken attest daadwerkelijk door valsheid is aangetast. Dit laatste nog los van de vaststelling dat artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO enkel bepaalt dat de aanplakking dient te gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft en waarbij in redelijkheid dient aangenomen te worden dat vermelde aanplakking zichtbaar en leesbaar dient te zijn vanaf de openbare weg.

In die zin verduidelijken de verzoekende partijen dan ook niet waarom in het betrokken attest van 24 november 2011 ten onrechte zou worden gesteld dat de aanplakking conform artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO werd uitgevoerd. Minstens dient de Raad vast te stellen dat de door de verzoekende partijen aangevoerde argumenten niet volstaan om aannemelijk te maken dat de aanplakking in strijd met artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO werd uitgevoerd en dat het attest van aanplakking van 24 november 2011, in zoverre vermeld attest het tegendeel beweert, vals zou zijn.

Zo tonen de verzoekende partijen niet aan dat de buurtweg nr. 26 geen openbare weg is en laten zij evenzeer na het bewijs te leveren van de omstandigheid dat de percelen, waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, nog op andere plaatsen dan ter hoogte van de buurtweg nr. 26 aan de openbare weg palen. De grafische verduidelijkingen van de tussenkomende partij ter zake worden bovendien niet betwist, laat staan weerlegd, door de verzoekende partijen.

Zolang de Vlaamse Regering geen bijkomende vormelijke, dan wel inhoudelijke vereisten oplegt waaraan de aanplakking dient te voldoen, kan enkel rekening worden gehouden met wat in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO wordt bepaald en kan de Raad, bij gebrek aan een voldoende bewijs van het tegendeel, niet anders dan vaststellen dat de voorgeschreven aanplakking in het voorliggende dossier op een regelmatige wijze werd uitgevoerd en dat het door een beëdigd ambtsdrager in de uitoefening van zijn functie afgeleverd attest niet is aangetast door valsheid.

2.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat de voorwaarden waaraan de aanplakking dient te voldoen in het kader van het openbaar onderzoek naar aanleiding van een vergunningsaanvraag ook dienden nageleefd te worden in het kader van de aanplakking van de in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO bedoelde mededeling, is de Raad van oordeel dat vermelde overweging faalt naar recht.

Het volstaat in dit verband te verwijzen naar artikel 2 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging, zoals meermaals gewijzigd, dat het toepassingsgebied van het besluit uitdrukkelijk beperkt tot de openbare onderzoeken met betrekking tot vermelde aanvragen.

De omstandigheid dat de verzoekende partijen ter zake kennelijk een ander verwachtingspatroon koesterden, kan niet worden aangemerkt als een vorm van overmacht of onoverwinnelijke dwaling, en is in die zin dan ook irrelevant.

3.

Daargelaten of een antwoord op de prejudiciële vraag, die de verzoekende partijen suggereren, bepalend is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering, is de Raad van oordeel dat het middel van de ongrondwettigheid van artikel 4.7.23, §4 VCRO, in zoverre de verzoekende partijen dit voor het eerst aanvoeren in hun wederantwoordnota, onontvankelijk is. Ook middelen die de openbare orde raken moeten in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld tenzij de grondslag ervan pas naderhand aan het licht kon komen.

In de voorliggende aangelegenheid is dit evenwel niet het geval aangezien vastgesteld moet worden dat de verzoekende partijen, zonder de thans in hun wederantwoordnota geformuleerde vraag daadwerkelijk te suggereren, reeds uitvoerig anticepeerden op de kennelijke laattijdigheid van hun vordering door zonder meer de valsheid van het attest van aanplakking op te werpen en aan te voeren dat de voorwaarden die van toepassing zijn op de aanplakking in het kader van het openbaar onderzoek naar aanleiding van een vergunningsaanvraag, ook dienden nageleefd te worden naar aanleiding van de aanplakking van de in artikel 4.7.23, §4, eerste lid VCRO bedoelde mededeling.

Onverminderd voorgaande overwegingen, wenst de Raad louter volledigheidshalve op te merken dat de door de verzoekende partijen gesuggereerde prejudiciële vraag, naast onontvankelijk, bovendien niet onontbeerlijk is om een uitspraak te doen omtrent de vraag of de vordering van de verzoekende partijen al dan niet tijdig werd ingesteld.

Gelet op de omstandigheid dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de buurtweg nr. 26 geen openbare weg is en evenmin bewijzen dat de percelen waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, nog op andere plaatsen dan ter hoogte van de buurtweg nr. 26 aan de openbare weg palen, kan het door de verzoekende partijen gesuggereerde ongrondwettig verschil in behandeling niet leiden tot een eventuele heroverweging van de vaststelling dat hun vordering laattijdig werd ingesteld.

Het komt de Raad, bij gebrek aan enige verduidelijking door de verzoekende partijen, overigens niet toe de voorliggende vraag te vervullen door in de plaats van de verzoekende partijen de vereiste preciseringen aan te brengen betreffende essentiële elementen van de prejudiciële vraag, die het stellen ervan, in voorkomend geval, wel onontbeerlijk maken.

4.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun wederantwoordnota geen gegevens of stukken bijbrengen die tot de tijdigheid van de voorliggende vordering kunnen doen besluiten en dat er in die zin evenmin een noodzaak bestaat tot het stellen van de door de verzoekende partijen gesuggereerde prejudiciële vraag.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot vernietiging is onontvankelijk.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 1.100 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
3. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 26 september 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Heidi HUANG

Filip VAN ACKER